

„Het gebeurt zo weinig dat men de mens zoekt. Haast altijd wil men de gevoelens van de politicus weten. Heus, daarover kan ik u veel meer vertellen, daar heb ik routine in.” Hij lacht, en legt zijn handen op het tafelblad. „De politicus Benes heeft alle tijd van de mens Benes in beslag genomen.” Ik liet niet los. Het was enige tijd na de Juligebeurtenissen in Oostenrijk, en de Saarstemming zou spoedig in Genève aanhangig gemaakt worden. Dus vroeg ik zijn oordeel over de wereldtoestand. „Hoe beschouwt u de algemene politieke toestand van Europa?”

De minister gaat gemakkelijker zitten. Hij bevindt zich op bekend terrein, en vlot komt zijn oordeel. „Hoopgevend! Zeker, er zijn veel pessimisten, en er is dan ook volstrekt geen reden om luchthartig te zijn. Er bestaan zeer delicatie kwesties en hun aantal is niet gering. Maar voor zover ik me herinneren kan zijn er sinds de grote oorlog altijd wel smeulende conflicten geweest. Het enigste verschil is dat hun aantal thans groter is, en dat ze drin-

gender van aard zijn. En juist dit geeft mij aanleiding tot een zeker vertrouwen. Want de dreiging, die om ons hangt, opent de staatslieden de ogen voor de ernst van de toestand. Men begint in te zien dat een loyale, doelbewuste samenwerking dringend noodzakelijk is. Dit is een levensbelang, waarvoor veel, wat de staten thans nog scheidt, terzijde gesteld zal moeten worden. En ik acht het onwaarschijnlijk dat de Europese kabinetten dit niet zullen inzien.”

Tsjechoslowakije is geen grote staat, en toch is zijn minister van Buitenlandse Zaken een van de meest gezaghebbende politici van Europa. Want Benes is een verstandig man met oog voor de werkelijkheid. Zijn ideaal is de vrede in Europa, doch hij verliest de realiteit niet uit het oog. Idealistisch realist noemt hij zich. „Benes in Praag beduidt een stabiele politiek in Midden-Europa,” zegt men in Genève. En dat met recht.

. (Alle rechten voorbehouden).

Het aanslagbiljet

door D. v. d. Stoep.

Toen de postbode zich vanmorgen aan mijn deur van zijn bestellerstaak kweet, druppelde er een groen straaltje van zijn pet en hing er een groene druppel aan zijn neus, waarop ik hem opmerkzaam maakte, op de druppel namelijk, hoewel ook dit vrij overbodig was.

— De pet geeft af, zei hij somber, hij geeft groen af.

Het was duidelijk, dat de man gelijk had en ik zag geen kans hem moed in te spreken. Ik zei daarom alleen, dat het niet prettig was en ging naar boven met mijn belastingbiljet, dat de postbode met de druppel me gegeven had. Dat was ook niet prettig, zomin-

als de druppel, hoewel dit een subjectieve mening is.

De enige schamele troost, die mij overbleef, was dat in het vakje voor vermogensbelasting niets ingevuld stond.

Ik moet zeggen, dat de ontvanger een beleefd man is. Als het aan hem lag, zou ik niet behoeven te betalen van mijn armoedje, maar het is de wet, zie je. Het staat er zeer minzaam, dat de ontvanger mij uitnodigt, het totaalbedrag ten zijnen kantore te voldoen, voor of op de vervaldagen aan de ommezijde vermeld. Bij verzuim zou hij, en hier hoor je de verontschuldiging in zijn stem, ingevolge de wet, tot vervolging moeten overgaan.

Mijn oudste zoontje is een wijsneus en hij kijkt over mijn schouder op het biljet.

— Wordt u dan vervolgd, pa, als u niet betaalt. Hangen ze u dan op, net als bij Philips II?

— Welnee, jongen, dat is een moderne vervolging. Dat gaat op een nette manier. Het is een overdrachtelijke uitdrukking. Je wordt uitgekleeft en opgehangen bij wijze van spreken.

— O, dus niet echt, alleen maar bij wijze van spreken.

— Ja, wel echt. Je kunt bij wijze van spreken toch wel echt opgehangen en uitgekleeft worden. Mijn vrouw vraagt of dit nu op-

voeding is.

Ik vraag of dat nu opvoeding is, dat zij dit zegt, terwijl de jongen er bij is.

Mijn vrouw vraagt, of dit nu opvoeding is, dat ik er aanmerking op maak, dat zij dit zegt, terwijl de jongen er bij is.

De jongen grinnikt.

Mijn vrouw begint ook te grinniken, als men dat van een vrouw zeggen mag en ik grinnik mee.

De jongen vraagt waarom het stuk aanslagbiljet heet.

Ik zou nu wel kunnen zeggen, dat het een aanslag op je portemonnaie is, maar dat is een flauwe mop. Dus tracht ik het hem duidelijk te maken met al de vaderlijke ernst, die in me is. Ik zeg hem ook dat men hoog en laag aangeslagen kan worden. Ik maak het hem duidelijk met zeer veel geduld en dan vraagt de bengel: Slaan ze u erg hoog aan, vader?

— Neen jongen, ze kunnen me niet zo erg hoog aanslaan.

— Je hebt veel zelfkennis, zegt mijn vrouw ernstig.

De jongen grinnikt alweer.

Ik vraag of dat nu opvoeding is. Mijn vrouw vraagt... enzovoort (zie boven tot en met: ik grinnik mee; men gelieve de personen te verwisselen).

